

Ngọc Quyên

Năm ấy, 1975, tôi còn rất trẻ nhưng vì hoàn cảnh tôi đã làm việc nơi một tiền đồn heo hút xa thành phố và xa cả những hẹn hò vu vơ. Lúc bấy giờ tôi chưa có người yêu là lính nhưng cứ mỗi lần nghe bài hát *Kỷ Vật Cho Em* của Phạm Duy được Thái Thanh hát bằng một giọng trau chuốt, luyện láy thật điệu luyện, đã lột tả hết niềm tuyệt vọng, nỗi đau khôn cùng của những người yêu, người vợ trẻ trong chiến tranh. Một bài hát đã làm tim tôi nức nở.

Tôi thù ghét và oán trách chiến tranh. Với tâm hồn còn vô tư, tôi chỉ hiểu chiến tranh là một sự mất mát to lớn của con người về tất cả: gia đình, người thân, bạn bè và các mầm sống có khi chưa bắt đầu đã kết thúc. Tôi có cảm giác như một kẻ bị thúc thủ, buồn bã và ngơ ngác trước một ngày mai, một cuộc sống mà chỉ là con số không to tướng!

Hạt Trắng Lon Bông

*Trời xanh bát ngát lá vàng rơi
Một mảnh hồn ai lịm ngất trời
Bàng hoàng ngỡ ngác chừng tim thắt
Người đã ra đi cuối cuộc đời.*

*Tang bồng hồ thi chưa phi chí
Nợ núi tình sông biển còn đây
Cánh chim đã gãy khi còn mộng
Giang sơn gấm vóc thuở nào khuây.*

*Nhiều nhương quốc biến trai thời loạn
Vinh danh chiến sĩ bởi gian nan
Liệt liệt oanh oanh tàn chính chiến
Sao nở ra đi bỏ tình này.*

*Biết chẳng có kẻ tàn xuân mộng
Vẫn đợi chờ trông phía trời xa
Cánh chim phiêu bạt về đâu hồi!
Hay nặng oằn vai một gánh nhà.*

*Những tưởng yên vui bên mái ấm
Nào ngờ hồn đã côi non xanh
Buông tay thôi trả cho nhân thế
Một mảnh tình chan chứa sao đành!*

*Lệ chia ly đời đời chôn giấu
Đỉnh lá vàng gió hú chiều hoang
Thu ơi trái lồi thiên đàng!
Cho ta tìm đến tình ngàn năm mơ.*

Ngọc Quyên